

CARLO BONINI | GIANCARLO DE CATALDO

ŘÍM, HLAVNÍ MĚSTO MAFIE

SUBURRA

Carlo Bonini
Giancarlo De Cataldo

SUBURRA

Carlo Bonini and Giancarlo De Cataldo: Suburra
© 2013 Giulio Einaudi editore s.p.a, Torino

*Všetchna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu nakladatele.*

Překlad © Petra Najmanová, 2017
Obálka © Jiří Miňovský – ARBE, 2017
© DOBROVSKÝ s.r.o., 2017

ISBN 978-80-7585-431-5 (pdf)

Carlo Bonini
Giancarlo De Cataldo

SUBURRA

*Severinovi.
A on ví, proč.*

Prolog

Řím, červenec 1993

Ve vlahé letní noci tři muži čekali uvnitř policejního auta Fiat Ducato zaparkovaného na nábřeží podél Tibery. Na sobě měli vojenskou uniformu, ale byli to zločinci. V římském podsvětí je znali pod jmény bojovníků Botola, Lothar a Mandrake. Botola vystoupil z dodávky a otočil se k řece. Vytáhl z kapsy rozdrobené mléčné sušenky a položil je na nábřežní zídku. Couvl o pár kroků a sledoval racka, jak strká zobák mezi zbytky sušenek.

„Ti racci jsou tak krásní.“

Znovu nastoupil do dodávky. Ten, kterého oslovovali Lothar, si zapálil x-tou cigaretu a odfrkl si.

„Už toho mám plné zuby. Na co čekáme?“

„Souhlasím s tebou!“ přidal se rozhodně Mandrake.

Botola zavrtěl neoblomně hlavou.

„Samuraj řekl přesně ve dvě. Ani o minutu dřív, ani o minutu později. Ještě není ten správný čas.“

Další dva protestovali. O čem to mluvíme? Náskok deset minut? A co bude? A pak, na ulici, až do posledního okamžiku byli oni, ne Samuraj. Že by měl Samuraj oči všude? Je snad Bůh všemohoucí, že je může kontrolovat v každém okamžiku?

„Bůh všemohoucí možná ne,“ připustil Botola s povzdechem.

„Ale když budeš mluvit o d'áblovi, jsi blízko.“

„Pche, d'ábel!“ odvětil ironicky Mandrake. „Je to muž jako my! A pak, už mě to otravuje: Samuraj tady, Samuraj támhle, Samuraj do... kdybych měl říct pravdu, nikdy jsem neviděl, že by si ušpinil ruce, tenhle Samuraj... Je dobrý řečník, kdo o něm mluví... ale je to snadné, když riziko na sebe berou ti ostatní.“

Botola se na ně podíval s napůl útrpným úsměvem. Nemají ani poněti, chudáci!

„Pamatujete si na Pignu?“

Lotharovi a Mandrakeovi to jméno nic neříkalo.

Botola začal vyprávět příběh.

To je ten Mandrioneův boxer původním jménem Sauro, řečený Pigna – díky té jeho vražedné levačce. Hotová bestie, ale o co silnější měl ruce, tím slabší měl mozek, chudák Pigna. Kdyby byl trochu chytřejší, nezapletl by se se Samurajem kvůli obchodu s drogami. Ano, protože v určité chvíli, po jedné akci s fingovanými zápasy, mu Federace odebrala licenci k zápasům a Pigna si začal stahovat nějaké zboží na účet Samuraje. Problém je, že si Pigna myslel, jaký je chytrák. Nejdříve se jen tak trochu přižívoval, pak, když se cítil jistý, popadl velkou dodávku, sám ji prodal a zmizel. Zůstal ukrytý tři čtyři měsíce, a jednoho krásného dne se znovu objevil. Z peněz ukradených Samurajovi si koupil posilovnu, najal čtyři chlapy z předměstí a začal obchodovat s drogami na vlastní pěst. Samuraj se ho pokusil znovu získat po dobrém a šel ho navštívit do posilovny. Nabídl mu rozumnou dohodu: padesát procent z vlastnictví posilovny a veškerý obchod výměnou za klid. Pigna na to ale neslyšel. Zavolal svoje chlápky a šel hlavou do útoku. Bylo jich pět proti jednomu, Samuraj se bránil, jak mohl, ale nakonec z toho vyšel zle zřízený.

Vyložili ho v jedné uličce, napůl mrtvého, a potřeboval dost času na to, aby se dal do kupy. Jednou večer se v posilovně objevil nějaký týpek, kterého tam předtím nikdo neviděl. Zapsal se, začal trochu posilovat a přitom se dal do řeči s šefovými chlápky. Když se přiblížila zavírací doba a Pigna zůstal sám se svými věrnými, chlápek, kterého předtím nikdy nikdo neviděl, vytáhl samopal Škorpion, jeden z těch, co používali teroristé, a všechny je postavil ke zdi. Uběhlo pár minut. Pigna a jeho chlápci se snažili všemožně týpka rozmluvit, ale ten mlčel jako ryba. Konečně se otevřely dveře a vstoupil on. Samuraj. Pod pláštěm měl oblečené kimono a v rukou katanu, ostře nabroušený japonský meč. Namířil přímo na Pignu a promluvil k němu: nad penězi bych se mohl povznést, ale přes ponížení se přenést nemůžu. Proto, milý Pigno, řekl mu, si ty teď tímto mečem rozpá-

ráš břicho a já se budu dívat, jak umíráš. Výměnou nezkrívím ani vlásek tvým chlapcům. Pigna začal fňukat. Prosil o odpuštění. Uznal, že udělal chybu. Slíbil mu, že mu přenechá posilovnu, všechno zboží, které mu zbývalo, prodejní kontakty. Samuraj si povzdechl, zvedl meč a jediným švihnutím usekl hlavu jednomu z jeho chlapů. Pigna vypukl v pláč. Jeho chlápci vypukli v pláč. Jeden z nich udělal krok vpřed a nabídl se Samurajovi jako vykonavatel trestu. Samuraj se na něj podíval a setnul mu hlavu. Podívej se, Pigno, neumíš si vybrat muže, vzdychl si, nejsou ti věrní... V tomto okamžiku se všichni tři, Pigna a dva, kteří přežili, pokusili o zoufalý útok.

„A co vám mám říct?“ uzavřel Botola. „Samuraj je rozsekal na kusy. Jeho přítel nevystřelil ani ránu. Pak dali zbytky do pytlů a shodili je do Tibery.“

Lothar a Mandrake sledovali znepokojeně vyprávějícího.

„Mně se zdá, že je to obrovská blbost,“ pronesl nejspíše Mandrake.

„Je čas,“ přerušil ho krátce Botola. „Pohneme se.“

Dojeli až na náměstí Clodio. Oslňující světla Ducata třikrát zablikala směrem k vjezdovým vratům justičního paláce, která se po několika sekundách pomalu začala otevírat. Voják ve strážní budce se beze spěchu přiblížil ke straně řidiče. Poznal Botolu a gestem ruky vyzval dodávku, aby pokračovala. Vyjeli krokem železobetonovou rampu, která vedla k parkovišti paláce C, kde systém pancéřových dveří chránil trezorovou místnost kanceláře 91 banky Banca di Roma.

Vnitřní přepážka soudu. Nedobytná pokladna, která chránila bohatství a tajemství soudních úředníků, advokátů, notářů, strážce.

Meziprostor toho, čemu říkají Právo, a co je pouze Moc.

Botola vytáhl z přihrádky přepážky seznam devíti set bezpečnostních schránek. Samuraj jich zakroužkoval sto devadesát sedm. A pouze ty budou otevřeny.

Lothar popadl dva velké jutové pytle. Mandrake zkontroloval brašnu s nářadím a kruh s padesáti klíči; v této oblasti existoval v Římě jediný specialista: on. Všichni tři měli nasazeny černé rukavice z přiléhavé kůže.

Karabiníci, kteří je očekávali, splnili svou povinnost. Pancéřové dveře, které umožňovaly přístup do trezorové místnosti, byly otevřeny, alarm a videosystém s uzavřeným okruhem deaktivovány. Botola se střetl s pohledy vojáků a úšklebky plných opovržení. Z těch dvou byl cítit strach a ponížení. Zápach, který vydávají hlídky, když jsou na pochodu. A vykolejil toho mladšího, když ho popleskal po tváři.

Znali trezorovou místnost nazpaměť. V posledních dvou měsících sem Botola, Lothar a Mandrake sestoupili alespoň desetkrát, doprovázeni jedním z pokladníků kanceláře. Mužem okolo padesátky se slabostí pro kokain a ženy. Nabídl se k dispozici jako pejsek. Označil majitele každé schránky a umožnil tak Samurajovi výběr. Dodal situační plány a udržoval aktuální seznam přístupů. Zajistil otisk klíčů, které otvírají vnitřní mříže v samém středu této banky. V podstatě zůstávala ta nejjednodušší část, popadnout to obrovské bohatství.

„Já si sundám tu uniformu,“ pronesl Mandrake. „Protože se vůbec necítím jako stráž.“

„To mi říkej, brácho!“ byl s ním zajedno Lothar.

Botola to dovolil. S podmínkou, že to udělá rychle: štěstí při něm nebude stát věčně a i sebelíp připravený plán se může zhatit kvůli vrtošivému osudu.

Rozhodli se pracovat ve tmě, jen za světla dvou velkých námořnických pochodní. Mandrake poletoval. Jak uměl a musel. A prvních sto sedmdesát čtyři schránek se otevřelo jako škatulky s bonbóny. V jednom jutovém pytli skončila hotovost, deset miliard lir, kupa šperků a hodinek. Lothar je bral s rozkošnickou nevázaností. Vyplazoval a zatahoval jazyk jako v zajetí neukojitelného sexuálního vzrušení.

Botola se staral o zbytek. Protože v těchto schránkách bylo něco, co mělo větší hodnotu než svazky bankovek v hodnotách padesát a sto tisíc lir. Odhalil s nemalým překvapením, že jeden státní zástupce s napudrovaným nosem uchovával zásobu několika set gramů koksu mezi hodinkami po dědovi a perlovým náhrdelníkem manželky. Paprsek světla ozářil výpisy z účtů ze švýcarských bank, kam advokáti, soudci, poli-

cejní důstojníci, policisté a finančníci posílali peníze, za které se roky zaprodávali.

Samuraj měl pravdu. Tam uvnitř se nejednalo o svátek Tří králů.

Byly to nové římské Vánoce.

V poslední schránce pak našel pistoli.

Botola nikdy nic podobného neviděl. A to už měl za sebou jistou praxi, po tolika letech na ulici. Ale tato pistole... věc ze starých časů: dlouhá, s nečitelným nápisem, zdálo se, že německým. Zkontroloval seznam, protože si myslel, že jde o omyl. Nebyl to omyl. Samuraj tuto schránku zakroužkoval dokonce dvakrát. Ale co bude dělat někdo jako on s tímto starým železem? Nicméně vzal zbraň a několik krabiček s náboji a strčil všechno do pytle.

Byly čtyři hodiny ráno. Mandrake klel nad několika zámky, které kladly nečekaný odpor.

„Tak dost, chlapi, už je pozdě.“

Vrátili se k dodávce, zatímco karabiníci za jejich zády zavírali mříže a pancéřové dveře. Fiat Ducato nastartoval a sjel krokem k pancéřovým dveřím, po stejné rampě, po níž vyjel nahoru. Vrata se znovu otevřela. Botola se vyklonil z okýnka směrem k policistovi ve strážní budce.

„Těšilo mě, srágoro.“

Hlučný Lotharův a Mandrakeův smích překrylo rachotivé zařazení jedničky.

Dojeli v Ducatu do lesíku v Monte Antenne, kde předtím ukryli Botolův nablýskaný Saab. Vyložili pytle a zahrabali je spolu s uniformami. Lothar a Mandrake polili dodávku benzínem.

„Dej mi oheň, Botolo!“ žertoval Lothar.

Střela ho trefila mezi oči. Padl bez jediného hlesu. Mandrake se otočil za výstřelem. Zděšeně pohlédl na Botolu s pistolí ráže 7,65 v levé ruce. Z hlavně se ještě kouřilo.

„Ale co...“

„Víš, jak jsem mluvil o tom týpkovi z posilovny, co byl se Samurajem? To jsem byl já, Mandrake,“ řekl Botola a pak vystřelil i na něj.

Slunce už bylo vysoko, když se Botola vrátil do svého velkého bytu v Pantheonu. Z Lothara a Mandrakea zbyly kusy spáleného masa mezi plechy. Bylo mu jich trochu líto, ale o příkazech Samuraje se nediskutovalo. Kořist byla v bezpečí, čekala tam, než se uklidní bouře, která se dala očekávat. Botola vložil do ledu pár lahví ročníkového šampaňského a díval se směrem na ospalé náměstí. Kdysi tento byt patřil Dandimu. Poslední šéf gangu padl několik let předtím do rukou jednotky starých kompliců: podle některých lidí to byla ohavná řež. Podle většiny se jednalo o akt spravedlnosti, který zemi osvobodil od nejhoršího chamtivce. Botola na to neměl vyhraněný názor. To, že Dandi, k němuž měl nicméně hluboké vazby, odešel ze scény, považoval za něco mezi nehodou a nutností. Kdyby se Dandi tak nenaparoval, ještě nějakou dobu by zůstal jedničkou. Jenže kdyby se nenaparoval, nebyl by to Dandi. Takže...

Nějaký čas se na těchto třech stech metrech čtverečních s terasou, které vévodily centru hlavního města, zabydlela Patrizia, vdova po Dandim. Pak se Patrizia dala dohromady s jedním fízlem a skončila špatně. Botola si po odpykání přijatelného trestu odkoupil všechno včetně zařízení za hubičku. A právě odsud, z tohoto místa, které jim připomínalo, kým kdysi byli, odkud pocházeli a kam došli, se muselo znovu začít.

Tak jako kdysi. Lépe než kdysi.

Samuraj se uráčil objevit kolem poledne. Byl velmi vysoký, na sobě měl korejskou košili bez sebemenšího náznaku potu, tmavé brýle a přiléhavé džíny. Jeho výraz byl asketický, opovrhl šampaňským a stěží přikývl, když Botola začal opěvovat výpravu do trezorové místnosti.

„Vím, že to dopadlo, jak mělo. Mluvili o tom v rádiu.“

Botola byl zklamaný. Nečekal nadšení, je pravda, že byl Samuraj málomluvný, nebo to spíš hraničilo s němotou, ale aspoň mohl projevit trochu uspokojení, sakra!

„Přinesl jsi to, co jsem chtěl?“

Botola mu dotčeně podal pistoli s náboji. Samuraj ji uchopil se zbožností, jako by se jednalo o nějakou relikvii, sundal si

tmavé brýle Ray-Ban, pohladil zbraň zjihlým pohledem a konečně se pousmál.

„Co je na tom kusu železa tak zvláštního,“ zabručel Botola.

Zmocnili se pokladu a on se upnul na pistoli, která bude stará tak sto let.

„Tomu bys nerozuměl,“ odpověděl suše Samuraj.

Botola nenaléhal. Dvacet let už šlapal chodník, a jestli něco pochopil, tak to, že se nikdy nemá stavět mezi muže a jejich mánie. Jestli tohle poskytuje Samurajovi vzrušení, je to jeho věc.

Samuraj strčil zbraň s náboji do kapsy, pak se na chvíli zastavil nad malým obrazem, který visel nad dlouhou bílou pohovkou.

„To je od Dandiho,“ chvatně vysvětlil Botola. „Zaplatil za něj v dražbě sto milionů.“

„Je to kopie,“ odušil suše Samuraj.

„Co to ksakru říkáš? Vždyť tam je i podpis! Podívej, De Chirico.“

„De Chirico.“

„No a? Nevím, jestli si to pamatuješ, ale Dandi nebyl z těch, co se nechají oblafnout prvním padělatelem.“

„Neřekl jsem, že to je padělek. Řekl jsem kopie. A to je velký rozdíl. Umělec namaluje originál, pak dá do oběhu další exempláře stejného obrazu, nebo pověří jiného malíře, aby to udělal... V každém případě nemá valnou hodnotu.“

„Dobrá, asi je to tak, jak říkáš. A pak, mě tihle dva hlupáci, jak se objímají, nikdy nenadchli.“

„Hektor a Andromaché,“ upřesnil Samuraj.

Botola toho měl tak akorát dost. Je fakt, že už to Samurajovi leze na mozek, ale co se mu to honí v hlavě? No co. Třeba to byl jenom adrenalin, který si s ním zle pohrával. Botola šel do kuchyně, otevřel dobře vychlazené šampaňské, nalil jen sobě, protože tamten byl tak mimo, a vrátil se do obývacího pokoje rozhodnutý, že nebude dál ztrácet čas.

Samuraj se uvelebil uprostřed pohovky a pohrával si s pistolí a náboji.

„Samuraji, kdyby ti to nevadilo, myslím, že bychom si měli promluvit o našich plánech.“

Samuraj mu neurčitým gestem naznačil, aby pokračoval. Botola vzal židli, která měla neuvěřitelný tvar (další příšerně nepohodlná investice nebožtíka Dandiho) a sedl si před něj.

„Takže, já říkám, že vzhledem k tomu, co jsme získali, máme jedinou možnost.“

„A jakou?“

„Že vzkřísíme Řím.“

„Ano? Pokračuj.“

„Máme peníze, nepoužitý, čistý, a je jich spousta. Teda čistý pro nás, protože jsou špinavý pro ně, nevím, jestli mi rozumíš.“

„Naprosto.“

„Dobře. Máme karty v rukou. A ty nám řeknou, kde končí peníze, které si tihle dobří služebníci státu v posledních letech nahrabali. V podstatě je máme v hrsti. Takže jsme nedotknutelní, a proto...“

„A proto?“

„A proto, jestli jsi pro, my dva, ty a já, jsme od této chvíle Julius Caesar a Octavianus Augustus.“

Botola se zasmál, spokojený s vtípem, který ho přenesl do dob Libaneseho, zakladatele gangu. Ten měl svou mánii pro starověký Řím. A možná pro to měl dobrý důvod.

„Tak co? Co na to říkáš, Samuraji? Můžeme to tak udělat?“

Samuraj přikývl a začal nabíjet pistoli. Zatímco vkládal kovový zásobník do otvoru hlavně, popisoval hlavní kroky vyjevenému Botolovi.

„Tohle je pistole Mannlicher, vyrobená v roce 1901 v Rakousku. Na rozdíl od běžných poloautomatických pistolí nepracuje na principu zpětného nárazu závěru, ale díky posunu hlavně dopředu. Říká se tomu, že je závěr na úrovni s rámem: jak můžeš vidět, náboje se vkládají shora, ne zdola. Tuto zbraň používala rakouská armáda během první světové války. Později, když přestala být v Evropě využívána, našla své štěstí v Argentině. Proto mají tyto náboje, které vidíš, značku Borghi, byly vyrobeny v Buenos Aires v roce 1947. V okamžiku výstřelu se hlaveň, která je zčásti obsažena ve válcovém pouzdru, posune dopředu, tlačena třením střely, a stlačením příslušné zpětné pružiny vytlačí nábojnici.“

Samuraj si hluboce vzdechl, zamířil pistoli Mannlicher na čelo Botoly a vystřelil.

Samuraj byl po celý zbytek léta v ústraní.

Muži v uniformách, znepokojení rozruchem z toho mistrovského zlodějského kousku, přivedli do Říma ty nejlepší detektivy. Informátor byl chycen téměř ihned a prásknul policii, která zase práskla Lothara, Mandrakea a Botolu: kdo zradil jednou, zradí vždycky. Samuraj to čekal. Proto musel, i když s těžkým srdcem, odstranit tři šikovné muže, kteří si uměli poradit. Aby zpřetrhal vlákna. A tak, někdy uprostřed září, zatímco strážníci mohli bezúspěšně vypustit duši, aby loupež vyřešili, vzal úlovek a objevil se přesně na měsíčním setkání v *Mágo*vi.

Oficiálně se *Mág* jmenoval „odpočinkový klub“, ale spíš se podobal komunitnímu centru extrémní římské pravice. A třebaže byl organizační model převzat od levice, scénografická výprava, od praporů s liktorskými pruty k nástěnným malbám s Gandalfem a Frodem, od popelníků s hákovým křížem k obuškům s železným vyztužením, které prodávali pod pultem na provizorních stáncích, byla evidentně fašistického rázu. Stejně tak fašistická byla srdce chlapců, kteří se ve stále hojnějším počtu tísnilo na rozvrzaných lavicích pod schodištěm „Svatého kopečku“, aby nedočkavě naslouchali v posvátném tichu slovům jejich duchovního vůdce.

Ten večer jich bylo nejméně čtyřicet, téměř všichni byli velmi mladí. Synové tribun *Olympijského* stadionu, které dělila příslušnost k jednomu ze dvou různých fotbalových klubů, ale spojovala je – jak alespoň věřili díky Samurajovi – společná víra.

Tribuny. Budoucnost Říma.

Samuraj vkládal do svých chlapců velké naděje. Byli to zagitovaní lidé, kteří neměli co ztratit a byli nedočkaví, aby si vzali všechno.

Ideologie byla návnada, ale projekt značně přesahoval každou zaniklou utopii. Jednalo se o to vytvořit síť s malými oky. Museli být silní, odhodlaní, nelitostní jako starověcí válečníci, ale také mazaní jako lišky a v případě potřeby poddajní a žahaví jako medúzy. Každý měl být zapojen podle svých kvalit: od pouličních psů po respektované profesionály. A všichni, úplně všichni, musí být věrní.

Samuraj začal hovořit. Jeho hlas byl hluboký, příjemný, ale otevíral se v nečekaných přívalech energie, které podněcovaly mysl a rozechřivaly srdce. Mluvil o úzkém, nerozlučném poutu, které svazuje revoluci, o které oni všichni snili, s životem na ulici. Vysvětloval, že to, co je pro civilistu zločin, pro bojovníka může být za určitých podmínek skvělý čin, který nestrpí ani ubohý náрек slabosti, ani ostré vytýkání zbabělé spravedlnosti. Protože čin nachází v sobě samém vlastní ospravedlnění, etické, estetické a náboženské, a to vám musí stačit.

Mluvil a mluvil, doplňoval proslov exemplárními příklady, dokud neměl jistotu, že je má jako vždy v hrsti. A najednou, z ničeho nic, když se očekávalo konečné odhalení, zmlkl a s posmáním je všechny propustil.

„A teď běžte. A každý z vás ať přemýšlí o tom, co právě slyšel. Uvidíme se příští měsíc.“

Mladí muži se začali rozcházet a nadšeně mezi sebou konverzovali, ovšem polohlasně, aby nerušili soustředění Samuraje, který si se zavřenýma očima masíroval spánky, jak byl vyčerpán řečnickou námahou.

„Mistře? Můžu vám něco říct?“

Samuraj otevřel s povzdechem oči.

A ocitl se asi deset centimetrů od hlavně poloautomatické pistole.

Zahlédl přímý pohled, dvě hluboké a zlostné oči, strnulou grimasu a chvění, které ten proti němu těžko držel pod kontrolou.

Marco Malatesta. Osmnáct let. Klučina od Talentiho, který měl silné srdce, žaludek a hlavně mozek. Byl to jeden z jeho oblíbenců. Potenciální vyvolený dědic.

„Jestli jsi mě chtěl překvapit, Marco, tak se ti to podařilo. A teď, kdybys mi laskavě vysvětlil...“

„Ty nejsi mistr. Ty jsi jenom panchart!“

„Dej si pozor, Marco. Přemýšlíš jako maloměšťák.“

„Strč si někam ty pitomosti, Samuraji. To jsi leda tak ty!“

Chlapec si prohrabal kapsy bundy a hodil po něm hrst různobarevných pilulek.

„Jsou pěkně drahé,“ komentoval to Samuraj, který nebyl

ani trochu zneklidněný. „Udělal bys lépe, kdybys je sebral.“

„No, poznáváš je, co? No jasně! To ty pouštíš extázi do oběhu, to ty nás intoxikuješ. Jsi překupník drog, Samuraji. Ne, nejsi překupník, jsi šéf všech překupníků. Povolal jsi nás do ulic, abychom rozstříleli hlavy překupníkům. A nazval jsi to ‚revolučním činem‘. A zatím to bylo co? Svobodná konkurence?“

„Chlapče můj, jestli chceš na někoho střílet, musíš nejdřív sundat pojistku.“

Marco instinktivně sklonil hlavu.

Samuraj se zasmál a pak bleskově zareagoval. V jedné vteřině skončila pistole v jeho ruce.

Marco se vyřítil, krev před očima. Samuraj uskočil trochu do strany, zabránil útoku a pažbou zbraně uštědřil soupeři úsečný úder na dolní část zátylku. Chlapec se se skučením zkroutil na zem. Samuraj odjistil zbraň a pak se sklonil k Marcovi. Přinutil ho, aby se obrátil, kopanci ho postavil a namířil mu zbraň doprostřed čela.

„Měl bych se ti odvděčit stejným způsobem, Marco Malatesto. A nebylo by ti k ničemu žádat o odpuštění.“

„Já neprosím o odpuštění takovou sračku! Já jsem v tebe věřil, Samuraji, věřil jsem v to, co jsi říkal. Prý změnit toto město, změnit tenhle prohnílý svět, nastolit novou morálku. Tobě ale tenhle prohnílý svět skvěle vyhovuje, ty se v něm vyžíváš, jsi zrádce!“

„Nejsem zrádce. Možná špatný mistr, nic jsem tě nenaučil. Proto jsem se mnohem více provinil než ty. A můj trest bude, že tě nechám naživu.“

Samuraj si vložil zbraň do kapsy. Nadzvedl se a naznačil Marcovi, aby udělal totéž. Chlapec se s obtížemi postavil; měl zmatený pohled, hlava mu pulzovala nesnesitelným bušením.

Samuraj se na Marca usmál a jeho pravačka mu přejela po obličejí, bylo to jako pohlazení na znamení smíru. Marco ucítil ostrou bolest, a když se dotkl rukou spánku, měl ji zmazanou od krve.

„To je jenom drobné znamení,“ vysvětlil mu Samuraj, když skládal malou břitvu. „Bude tě doprovázet po celý život. Bude ti připomínat, kdo jsi, odkud pocházíš a co jsi udělal.“

Dva týdny poté, když se rána zacelila, se Marco Malatesta objevil na policejní stanici *Pisacane* a ptal se na velitele jednotky.

Řím, v dnešní době

I.

Poslanec Pericle Malgradi, mistr křesťanství, stál u okna suitu *Anna Magnani*, ve čtvrtém patře hotelu *Šnek*. Podle prospektů to byla „malá elegantní oáza uprostřed náměstí Květinové pole“, pro spodinu drahé doupě kapitolské elity. Rozevřel župan z černého hedvábí s obrázkem Fudži pokryté sněhem (*kimono, jmenuje se to kimono*, vysvětloval mu Samuraj, ale on byl umanutý), vytáhl obrovský úd, na jehož legendární erekci *urbi et orbi* byl pyšný, a chystal se skropit žlutavou sprškou střechy a ulice věčně živého nesmrtelného města.

„Sabrino!“ zařval, aniž by se otočil ke své oblíbené milence, ležící opodál na obrovském letišti s další dívkou – Litevkou. „Sabrino, ty jsi Římanka, znáš poezii Belliho... jak to říkal? Já jsem král... já jsem já a vy neznamenáte nic...“

Ach, to močení, jemné postkoitální močení, jaké potěšení, jaká rozkoš! Můžeš usměřňovat proud, který se mění z jemného zavlažování na studánku, na opakované a mnohonásobné stříkání, nebo na mlžení, ale také se může najednou vypustit divoký zpěněný vodopád na ty ubožáky, co pracují i v noci.

„Sabrino, koukej! Trefil jsem ho přímo na pleš! Uf, jasně, chlape, dívej se, dívej se do nebe, vyříd' si to s racky a vránami... já jsem nahoře a ty dole... už jsi pochopil, jak život funguje? Sabri? Sabrino... Tak se pojd' podívat, Ježíši Kriste, za to, kolik vás platím, tebe a tu slovanskou holku, mi můžete věnovat aspoň malé uspokojení, ne?“

A nic. Ta šlapka asi usnula. No jistě. Úplně ty dvě vyčerpali. A to bez legrace: jedná se přece o Pericla Malgradiho! Ale on je rychle probudí, ty „profesionálky“.

Poslanec vylovil z kapsy kimona hodinky Patek Philippe Annual Calendar 4937G, s něžností a řádnou otcovskou hrdostí políbil obrázek dcer, který si nechal vložit dovnitř pouzdra, za-

cvakl mechanismus (jestlipak se najde někdo další, kdo si může dovolit jako pouzdro draka za padesát tisíc euro) a vytáhl pár balení Listry.

„Listra, Sabri, chápeš, ne to zboží pro chudáky, co používají ostatní, Chalis, Viagra... a pak z toho máš hlavu v jednom ohni a střeva naruby. Tohle je speciální zboží, holka moje, prvotřídní zboží, připravené zlatýma ručičkama mého bratra Temistocla. Dřív nebo později vám ho představím, uvidíte, že i on ho má jako šampion... Máme to v rodině... bratři Malgradiovi, to je extra třída... Hej, Sabri a ta druhá, ta Slovanka, jak se jmenuje... tak přijďte sem už, děvky?“

Nic. Ticho. Tak do hajzlu! Teď ho ale Sabrina už naštvála. Přece ji nemá jenom ona tady v Římě! V Římě, kde není pro děvky kam šlápnout! Příště to budou dvě černošky. Ne, ještě líp – dvě černošky a jedna transka. Tak, aby byla pořádná zábava. Minimální plat, po celém životě stráveném ve službách společnosti. S transkou ale, aby bylo jasno: brát si, to ano, ale dávat nikdy. Přece není žádný buzerant!

Poslanec dal zpátky do kapsy hodinky, vytáhl dávku kokainu zabalenou ve staniolu, rozdrtil pilulky uvnitř, rozložil všechno na parapet a pořádně si šňupnul.

„Sabrino! Slovanko! Podívejte, je tady i pro vás.“

Pořád ticho. Tak dost! Prudká závrať způsobila, že se zakymácel. Opřel se o zábradlí. Směs mu stoupala do hlavy a odtamtud mu brzy klesne k jeho nádobíčku. Zatímco erekční koktejl začínal působit, prostupoval jím radostný pocit nepřemožitelnosti. Všichni říkali, že se musí postupovat pomalu, všichni říkali, že tančí na kraji propasti, báli se, že se věci náhle změní. Všichni žvanili o rozšíření, o spending review, morálce... a sakra co? Itálie se nikdy nezmění.

My budeme vždycky nahoře a ti chudáci dole.

„Pomoc!“

No konečně trocha života.

„Dej si zpátky briliant, strýček přichází.“

Ach, briliant. To byl objev, který ho přesvědčil o nadřazenosti Sabriny nad zbytkem římských šlapek. Malý šperk zasazený do

dírkou, do té vzadu. Tak zůstávala pořád rozevřená, a jak by se tak řeklo, připravená k použití. Malgradimu se líbilo ho vytahovat jazykem. Královská předehra! Mělo to jen jeden háček: bylo tu riziko spolknutí té věcičky. Ale něco takového se samozřejmě Periclovi Malgradimu, který byl Number One, nemohlo stát.

Malgradi se otočil.

Sabrina se na něj upřeně dívala, byla bledá a strnulá.

„Co se sakra děje?“

„Vicky není dobře.“

Malgradi začal tušit, že je tu možná problém.

„Tak co teď ta šlapka chce?“

„Umírá, ty magore.“

Co ta Sabrina tak vyšiluje? A proč tak ječí?

„Zmlkni, proboha, přemýšlím.“

Sabrina supěla vzteky. Malgradi mapoval situaci.

Svatá dobroto! Ta Slovanka úplně zezelenala, byla zelená jako růžice artyčoku na konci sezóny. Ležela na zádech na povlečení z černého atlasu, lapala po vzduchu a hluboký nezdravý zvuk jí vycházel z plic pokaždé, když se hrud' zvedala a klesala ve snaze o polknutí.

„Panebože! Ona mi tu umře! Umře mi! Ta kráva mi tu umře!“

Nebyl schopen pohybu. Nebyl schopen se rozhodnout. Nebyl schopen mluvit. Sabrina sáhla do kabelky a vytáhla mobil.

„Musíme zavolat sanitku!“ řekla.

Poslance konečně zasáhl záblesk vědomí – jsem vyřízený! Padl na postel vedle cizinky, která byla stále bledší a oddechovala stále namáhavěji. Zatímco se vytrácela strnulost z kokainu a nastupovala hysterická jasnost amfetaminu, v rychlém sledu mu před očima proběhly následky.

Žena Fabiana, manželka a matka, oddaná panně Marii. *Konec.*

Národní sekretář strany, křečovitě angažovaný v ochraně rodiny před sňatky osob stejného pohlaví a vystupující proti potratům. *Konec.*

Jeho zklamání a rozhořčení voliči krajského sboru na jónském pobřeží Kalábrie.

Konec. Skandál. Utrpení. Vězení.

Litevka supěla, ústa se jí plnila nažloutlou pěnou, dlaně se otevíraly a zavíraly v beznadějně snaze nasát poslední zoufalý doušek vzduchu.

Malgradi vytrhl Sabrině mobil z ruky.

„Nikom do prdele nezavoláš, rozumíš? Běž! Jdi pryč! Nikdy jste sem nepřišly! Já vás neznám!“

„Umírá, dobrý bože! Musíme zavolat pomoc!“

„Tím hůř pro ni! Já sakra mizím!“ zařval Malgradi a začal se rozhlížet, aby našel své oblečení.“

A Sabrina najednou pronesla chladně jako hyena: „No jistě, protože tě nikdo neviděl sem s námi přijít.“

Hotel *Šnek*, elegantní hotel. Kdyby radši lehl popelem a oni by byli mrtví! A tebe, péro, jsem měl přivázat k řetězu a udělat na tobě tři uzly! A ta zatracená Vicky Jaksejmenuje a všechny jí podobné, jednali jsme s těmi cizinci moc v rukavičkách, podali jsme jim prst a oni nám vzali celou ruku i zbytek, naletěl jsem, naletěl...

A nakonec ta chuděra s chroptěním vyvrhla kašovitý chuchvalec a pak bylo ticho.

„Je mrtvá,“ zašeptala Sabrina.

Zavřela kamarádce oči a vrhla na Malgradiho pohled plný opovržení a znechucení.

Ale poslanec byl myšlenkami úplně jinde. V hloubi srdce mu vyvstala vzpomínka na vzdálené dětství, na Kalábrii, na to, co říkával děda Alcide, když chodili rybařit na pobřeží Le Castella: „*Modli se, modli se, připlave nám ryba, protože právě když ti ryby neberou, musíš se modlit.*“ A tak padl Malgradi na kolena, spojil ruce a začal vzývat Boha – aby posvěcená ruka klesla na jeho pokorného sluhu, půjdu do kláštera, ó Pane, do kláštera, ale zachraň mne od tohoto skandálu, ty, který jsi všemohoucí, prosím tě, já...

„Jo, modli se, modli. Za chvíli sem přiletí anděl strážný na létajícím koberci.“

Á, to mluví ta šlapka. A dokonce si dovolí urážet. Jak se opovažuje? Přivede sem tuhle špinu, která má možná i nějakou nemoc, a ještě má řeči?

Poslanec Malgradiho popadl nepotlačitelný vztek. Zvedl se, vrhl se na Sabrinu a srazil ji k zemi prudkým pohlavkem.

„Ano, no výborně,“ opáčila dívka klidně a přejížděla si rukou po tváři. „Co uděláš? Taky mě zabiješ? A co pak uděláš se dvěma mrtvolami na krku?“

„Co sakra chceš, no? Máš nějaký nápad, děvko?“

Sabrina znovu vzala mobil a vytočila číslo.

„Kudlo? Potřebuji pomoc.“

Za půl hodiny zaklepal na dveře suitu dvaadvacetiletý mladík v černém tričku a vybledlých džínsech. Byl malý, podřobaný, ošklivý jako noc.

Sabrina ho pustila dál a ukázala na postel.

Mladíkovi stačil letmý pohled, aby pochopil, že je to výhra v loterii. Mrtvola, trochu smutná a hodně znechucená Sabrina, zpocený chlápek, co si kroutil prsty... Ano, byla to velká příležitost. Větší, než jak se odvážil doufat, když se Sabrinou mluvil.

„Kdybyste nám mohl pomoci vyřešit tuhle situaci... tak choulostivou...“

Ten známý politik se přiblížil, usmíval se jako na pódiu při volební kampani a třásl se v přicházejícím záchvatu paniky. Chybělo jenom začít fňukat jako pitomec.

„No?“

„Já... teda... tady Sabrina mi o vás vyprávěla, jak jste dobrý...“

„A mně zase o tobě, když jsme u toho,“ šklebil se Kudla.

Poslanec vsunul ruku do kapsy a vytáhl z ní naditou peněženku.

„Jestli mi můžete pomoci...“

V tom okamžiku nevěděl vůbec, co říct. A hlavně, jak to říct. Mladík se chvíli bavil tím, jak ho držel v napětí, pak příkývl a zapálil si cigaretu.

„Takže, shrňme si to. Ty chceš, abych se postaral o tu mrtvou šlapku... Tak dobře.“

Na tváři poslance se rozšířil široký úlevný úsměv.

„Samozřejmě!“ řekl a otevřel peněženku. „Myslel jsem, že za ty starosti s tím...“

„A kolik jsi myslel, jen tak pro představu.“

Poslanec mu podal svazek bankovek.

„To je asi...“

„Spočítáme to potom,“ přerušil ho mladík a vložil si chamtivě úlovek do kapsy.

Malgradi se spoléhal na úsměv, který si vyhrazoval pro vzácné účastníky jednání, když se jednání uzavřelo k oboustranné spokojenosti.

„Nezapomenu na to, co jste pro mě udělal, pane...“

„Říkej mi Kudlo. A co se týká poděkování... na to je dost času! A teď zmiz.“

Malgradi couval směrem k východu a dál něco drmolil.

Tak se mi zdá, že tvůj přítel je pěkná srágora,“ okomentoval to Kudla, když byl vzduch čistý.

„Ani si neumíš představit, jaká.“

„Pomoz mi obléknout tu ubožáčku, Sabri.“

S povzdechem se pustili do práce.

Plán byl zbavit se jí na místě, které Kudla dobře znal. Na bezpečném místě. Bylo tedy nutné ji dostat pryč, aniž by u recepčního hotelu *Šnek*, pokojských nebo případných neznámých lidí potkaných cestou vzbudili podezření, že je dívka mrtvá. Musela být také oblečená a navoněná. Večer byl teplý a už bylo možné postřehnout nepříjemný zápach – Litevka nepochybně začínala být cítit mrtvolou. A tak Kudla poručil Sabrině, aby ji nalíčila, a ji zase napadlo nasadit jí své zrcadlové brýle Tom Ford, které používala pro zakrytí kruhů pod očima po vydařené noci, když dostala nějakou nečekanou rychlovku. I když výsledek nebyl dokonalý, mohlo by to projít. Jednalo se o to ujít pár desítek metrů a s trochou štěstí by to mělo všechno dopadnout dobře.

Postavili ji na nohy, každý ji držel z jedné strany. Ta byla ale těžká, pokoj její duši! Její pohyby byly ztuhlé, bylo jasně vidět, že nešla sama, ale že ji oni dva vlekli.

„Nedá se nic dělat,“ řekl Kudla. „Recepčnímu řekneme, že je opilá. Možná mu necháme sto euro, tak pochopí, že bude lepší otočit hlavu na druhou stranu.“

Myšlenky běžely.

Dali se do chůze.

Chodba ve čtvrtém patře byla liduprázdná. Výtah přijel hned. Téměř bez námahy se dostali do haly. Kudla požádal recepčního, aby jim držel otevřené těžké otočné dveře, což muž s ochotou a mírným úsměvem hned učinil.

Sabrina mu podala pár stoeurových bankovek.

Když se zvláštní trojice vydala po ulici, recepční se vrátil za pult, dal stranou noviny „Corriere dello Sport“, které četl obřadně každý den, aby se cítil víc Římanem a příležitostně (záleželo na klientovi) víc fanouškem klubu Roma nebo Lazio, a zamyslel se. Jmenoval se Kerion Kemani, bylo mu třicet pět let, pocházel z Albánie a přepadly ho pochybnosti. Vděčil poslanci Malgradimu za hodně: například za pracovní místo nebo italské občanství, které dřív nebo později přijde. Ale do jaké míry je možné pociťovat vděk? Předtím, než začal sekát dobrotu, poznal i on krátké období na ulici. Na druhou stranu mu Italové nedali moc na výběr. Vylodil se v Bari s první migrační vlnou v roce 1991. Skončil ještě jako starší chlapec natlačený mezi ostatními na stadionu, který se brzy změnil na výběh divokých šelem. Pro zaplacení přechodu jeho otec musel prodat všechnen svůj majetek, dům, pole, pár zvířat, která kdysi přežila dravost komunistického režimu. Na stadionu v Bari mafie z Valony udělala zbytek: jeho sestra šla šlapat chodník a on se snažil v oblasti vymáhání pohledávek. To znamenalo terorizovat otce od rodin, občas někomu zlámat kosti, trestat vzpurné šlapky a podobně. Pak se věci změnily, jistě, ale existují vzpomínky, které nejde vymazat. A jestli ho zkušenost z ulice něco naučila, tak ta holka s tmavými brýlemi byla všechno jiné než opilá.

Byla mrtvá.

Tak, a co se s tím vším dá udělat?

Dobře tedy, přemýšlejme.

Cokoli se v té suitě stalo, byl do toho namočený Malgradi. A on, Kerion, co z toho měl?

A pak, blahověle, kterou mu poslanec projevoval, nebyla jednostranná. Malgradi mu pomohl s kariérou v Itálii, ale on mu na

oplátku zaručil maximální diskrétnost v jeho bouřlivém sexuální životě. Žádná registrace, žádné choulostivé oznamování finančnímu úřadu, žádné vyžadování dokladů, a navíc všichni krajané, kterým se podařilo získat vytoužené občanství – dosud aspoň tisícovka – museli hlasovat pro něj.

Tudíž více než o blahovůli se jednalo o dohodu. A dohody, jak je známo, nejsou věčné. Nebo se alespoň můžou vždycky změnit.

„Tak, teď jsem na řadě já, pane poslanče.“

A tak se stalo, že Kerion Kemani, albánský recepční a žadatel o italské občanství, vstoupil do suity *Anna Magnani*, vzal jeden špinavý povlak s páchnoucí látkou, jejíž povahu nebylo třeba zkoumat, a staniol se zbytky bílého prášku a pro doplnění udělal mobilem pár fotek místa činu. Později v dvoupokojovém bytě v Pignetu, jenž jeden čas sdílel se sestrou, která už teď povýšila ze šlapky na ošetřovatelku staré ženy na invalidním vozíku, sepsal krátký souhrn událostí a šel konečně spát.

Až nastane vhodná chvíle, tohle všechno se mu bude hodit.

Kudla a Sabrina vyložili mrtvolu v přírodní rezervaci v Marciglianě, pár kilometrů před čtvrtí Monterotondo Scalo. Kudla vybral jakousi malou rokli, spolu vytáhli z kufru Litevku a připravili jí pěkné lůžko z listů a suchých větví.

„Odpočivej v pokoji, amen,“ komentoval to Kudla a stácel si cigaretu.

„Teď mě prosím odvezeš zpátky do Říma?“

„Tak se uvolni, Sabri, podívej se, jaká je to pěkná noc plná hvězd a ještě mladá. Mně se zdá, že tenhle vtípek bude poslance stát pěkný balík eur.“

„Já do toho nechci jít.“

„A kdo se tě o něco prosil? Naopak: ty mě vůbec neznáš, je to jasné?“

„Podívej, Malgradi je nebezpečný.“

„Kdo? Ten?“

„Kdo má správné známosti, Kudlo, toho nepodceňuj.“

„Ale neříkej hlouposti! To já jsem nebezpečný, víš, krásko! A tak už přestaň s hloupostmi, jo? Co se stalo, stalo se.“

„Kudlo, já chci změnit život.“

„Škoda,“ pochechtával se on sarkasticky a odhodil cigáro.

„Já jsem teď ze vší té práce dostal na tebe chuť.“

„Prosím tě, vraťme se do Říma.“

„Za převoz se platí, zlato,“ odsekl a začal si rozepínat poklopec.

Sabrina se pustila do práce.

A kolem mezitím začaly slídit neviditelné a tiché stíny, přilákané pachem. Divocí psi.

II.

Kudla zavolal do poslanecké sněmovny a ptal se po Malgradim. Přepojili ho na ochotnou sekretářku.

„Pan poslanec je v nadaci.“

„A do kdy zůstane v té nadaci?“

„Prosím?“

„Kde se nachází ta nadace?“

„Na Lombardském náměstí. Víte, kde bývalo staré ředitelství Psi?“

Kudlovi, který o jakémsi *pé-es-í* nikdy neslyšel, trvalo dost dlouho, než pochopil, že to místo bylo někde vedle toho obchodu, kam chodil, když se mu dařily kšefty, nakupovat boty podle poslední módy.

Přijel tam na skútru a zaparkoval ho ledabyle poblíž značky se zákazem stání.

Šest velkých tabulí s kouřovým sklem uspořádaných do písmene L, které lemovaly náměstí a jednu stranu ulice del Corso, neposkytovaly možnost zjistit, nebo jen náznakem z letmého míhání stínů, jaký druh lidí a života se uvnitř vyskytuje. Vstupní dveře z nerozbitného skla se otevíraly při průchodu díky fotobuňkám a byly překlenuty kokardou v barvě trikolory z lakovaného hliníku. Štítek deklamoval: „Pozvedni se, Říme“. Proč, kdy Řím padl? A pak, kdo ho má pozvednout, Malgradi? Tak to určitě!

Dva dveřníci, kteří hlídali vchod, byly známé tváře: kulturisti z Ostie, kteří začínali na diskotékách, když on obchodoval s kuřivem před školami. Nechali ho projít, jen pokynuli na pozdrav. Přistoupila k němu usmívající se tmavovláška neurčitého věku.

„Dobrý den, mohu vám pomoci?“

„Hledám pana poslance.“

„Máte domluvenou schůzku?“

„Jsme staří přátelé.“

„Můžu znát vaše jméno?“

„Přinesl jsem mu něco, co zapomněl v hotelu *Šnek* minulý večer,“ řekl Kudla a dotkl se přítom batohu.

„Budete čekat dlouho. Pan poslanec má dnes dopoledne jedno jednání za druhým.“

„Já mám čas. Počkám.“

„Tak prosím pojďte se mnou do našeho salonku *Itálie*...“

„Milerád.“

Kudla se nechal vést krátkou chodbou s podlahou z pryskyřice a betonu a odtud do velkého obdélníkového prostoru bez oken. Kolem stěn obložených dřevem a břidlicí tekly potůčky vody, které byly zachycovány do kovových žlábků osvětlených studenými světly zapuštěnými do země. To je něco, řekl si Kudla, můj nebožtík dědeček měl pravdu: nejlepší místo, kde se dají na tomhle světě vydělat krejčárky, je politika.

Uprostřed sálu, obklopen půlkruhem pohovek Chesterfield z černé kůže, seděl u skleněného stolu na kulatých nožkách s replikou Trajánova sloupu nedomrlý chlápek s propadlým obličejem v modrém obleku s proužkovým vzorem, kterého druhý účastník debaty neustále přerušoval a oslovoval ho „pane advokáte“. Ti dva byli zabráni do živého a zřejmě delikátního rozhovoru.

„To je náš římský politický koordinátor,“ vysvětlila neurčitá černovláska, „advokát Mauro Lotorchio. Jestli zatím chcete jednat s ním...“

„Dám si raději kávu.“

Brunetka ukázala směrem ke kratší straně salonku, kde byl pult ze skla a kovu, na kterém stál nablýskaný chromovaný klasický kávovar. A o něj byly opřené dvě blondýnky okolo dvaceti v černém topu, bílých elastických kalhotách a botách na podpatku.

„Naše dobrovolnice jsou vám k dispozici,“ ukončila brunetka rychle rozhovor a pak zmizela.

Kudla se přiblížil k rohu baru a ani nemusel nic říkat. Ruka jedné z dobrovolnic s dlouhými nehty nalakovanými na modro před něj postavila espresso.

„Skutečně tady pracuješ zadarmo?“

„Pan poslanec říká, že politika je služba. Je to vašeň. Ne práce.“

„Aha, opravdu? To říká pan poslanec? A co jíš po večerech?“

„Na večeri mne zve někam ven pan poslanec nebo někdo z jeho spolupracovníků.“

„No jasně.“

Kudla stočil pohled směrem k Lotorchiovi a muži, se kterým se bavil. Přestože se ti dva snažili mluvit tlumeně, dařilo se mu pochopit konverzaci. Ten chlápek se hádal o byt. Lotorchio nabízel a ten druhý odmítal. Nic mu nebylo dobré. Ale kolik měli sakra bytů k dispozici? A komu patřily, všechny Malgradimu?

Za prvním šálkem kafe následoval druhý, pak třetí. Čas ubíhal a po Malgradim ani stopy. Kudlovi se začala hrnout krev do hlavy. Lotorchio a jeho společník se konečně dohodli, podali si ruku a chlápek se rychle rozloučil. Vstoupil generál městských strážníků v uniformě. Zahlédl Lotorchia, šel mu naproti a mával přitom svazkem papírů.

„Drahý advokáte! Přinesl jsem vám povolení pro postižené, jak mne pan poslanec žádal.“

Ale podívejme se! Znechucený Kudla se chystal si zapálit cigaretu, bez ohledu na nápisy „Zákaz kouření“, které byly v místnosti vyvěšeny, když Malgradiho hlas přerušil rozhovor mezi Lotorchiem a šéfem měšťáků. Poslanec byl zavěšený do malého korpulentního muže ve špinavě zeleném kompletu, červené košili a hnědé kravatě. Zdálo se, že byli zaujati pokračováním diskuze, kvůli které tu hodinu čekal.

„Pochopil jste dobře, kde je problém, pane poslanče? Tahle záležitost s přijímáním do obchodních provozů začíná být noční můrou. Připadá vám normální, že já nemůžu kopnout do zadku prodavače, když je obchod prázdný? No kde to jsme? V Severní Koreji? Já lidi potřebuji, když vydělávám. Když ne, nazdar, kšá. Vrat' se domů. Žádné vyrovnání, nevyčerpaná dovolená.“

„Mě nemusíte přesvědčovat. Předložil jsem pozměňovací návrh, o kterém budeme diskutovat na příštím jednání finančního výboru. Musíme osvobodit stát od diktatury odborů. Práva, práva... stačí,

že má tohoto slova plnou pusu levice. A povinnosti? Kam se po-
děly povinnosti?“

„Mohu se tedy ujistit v asociaci? Zaručíte mi to?“

„Malgradi má jen jedno slovo.“

„A asociace mnoho hlasů.“

Společně se srdečně zasmáli.

Dosud ho Malgradi nezahlédl. Kudla. Ten ze *Šneka*. Přišel k němu, pozdravil ho a hlas se mu přitom chvěl, těžko určit, jestli zlostí, nebo strachy.

„Co tady děláte?“

„Pane poslanče!“ zasmál se Kudla.

„Ale co vás to napadlo?“ pošeptal mu do ucha, když ho vedl s rukou kolem ramen k východu z nadace.

Kudla se postavil s nohama rozkročenýma ke zdi chodby. Přel je oběma rukama po batohu a vypadal výhružně.

„Pravidlo číslo jedna: odteď si budeme tykat. Jako všichni dobří přátelé. Pravidlo číslo dvě: laskavost se oplácí. Tudíž ode dneška budeš brát zboží ode mne. A ne od těch blbců z Ostie, kteří ti tady venku kryjou záda.“

„Jaké zboží?“

„Tak ty nechceš rozumět! Na, tady v batohu jsou tvé parfémy. Řekněme, že šnupeš ty a tvé přítelkyně týden. A řekněme, že to je za pět tisíc. Dáš mi to příště, jestli teď nemáš.“

„A co když zavolám policii?“

„Zavolej strážníka, který je támhle. To je lepší.“

Kudla položil Malgradimu ruku na hrud' a lehce ho odstrčil. Na cestě k východu se ještě jednou zastavil.

„Zavolám ti já. Ty připrav peníze. Začneme na pěti tisících týdně. Když pak budeš mít nějakou oslavu, můžu tě zásobit zbo-
žím. Je trochu dražší, ale je nejlepší. Jo a pozdravuje tě naše spo-
lečná kamarádka. Pamatuješ se na Sabrinu, ne?“

Malgradi ho doprovázel pohledem, dokud ho neviděl vyjít na Lombardské náměstí. V zajetí návalu horka popadl mobilní telefon.

Muž, kterému říkali Číslo 8, to zvedl na třetí zazvonění. Mal-
gradi vynechal zdvořilosti. Jeho hlas se chvěl, byl téměř na hra-
nici nářku.

„Vy znáte... znáte jistého Kudlu?“

„Jistěže ho znám. To je jeden z Cinecittà. Proč?“

„Podívejte, je nesnesitelný. Přišel sem do nadace. Začal před všemi povykovat, že já a on... tedy, ano, zkrátka... Že jisté věci teď budou dělány jen přes něj.“

„A jak se tam ten Kudla dostal? Co má společného s někým, jako jste vy?“

„No právě, to vám říkám... je to nepochopitelné. Říká, že získal mé jméno od jedné kamarádky... Ale já mu říkám, děláte si legraci? Takže, víte, chtěl jsem vás požádat o radu. Protože zkrátka, nechtěl bych, aby mě dál obtěžoval. Tohle je typ lidí, kteří všechno roztrubují kolem.“

„Buďte klidný. Já to zařídím, pane poslanče. Můžete to pustit z hlavy.“

„Jste skvělý. Opravdu. Skvělý jako vždy.“

III.

Osmička nastoupil do svého černého Hummera V8 a zkontroloval čas. Jedna třicet. Právě včas pro schůzku s Kudlou. Na obvyklém místě. Přešel si levou rukou po holé hlavě, až narazil na jediný pruh vlasů dlouhý asi dva centimetry, který mu zůstal na hlavě a který mu na zátylku vykresloval dokonalý reliéf čísla 8.

„Osmička“. Sakra, jak pěkné jméno.

Začalo to jako vtíp, když v Ostii jako kluk bodoval v kulečnickových sálech mezi východním a západním pobřežím. Když ho ještě oslovovali Cesare, jménem, které dostal od svého otce. Příjmením – Adami – to nebylo nikdy potřeba. Znali ho všichni a všichni se to snažili raději ani nevyslovovat. Tehdy před každou hrou, předtím, než namířil tágo, zvedl ze zeleného stolu kouli – tu s číslem 8, vždycky tuhle – a nechal si ji koulet po hlavě, která byla předčasně prořídlá.

Pak se z toho stala vážná věc. Velmi vážná. Stala se z něj vážná osoba. Nejváženější ze všech.

„Osmička“ a dost. Vládce západního pobřeží v pouhých třiceti pěti letech.

Některé svině dál tvrdily, že to nebylo jeho zásluhou. Třicet let předtím z něj Libano udělal sirotka. Ještě si to pamatuje, když na pláži Námořní liga vylovila jeho otce v síti, rozežraného od dravých ryb a nafouknutého jako velryba. Říkali, že kdyby nebylo strýce Nina, v Ostii by po něm a jeho rodině nezůstal ani závan. No dobře, Nino a Libano se spojili a Adamiové přežili i celou bandu. Libano byl mrtev. Dandi byl mrtev. Strýc Nino zatím zešedivěl a v tom prázdnu zůstal jediným pánem pobřeží. Kokain, hašiš, heroin. Všichni museli šlapat pod taktovkou „strýčka“. Neapolitáni, Sicilané, Kalábrijci. Pak – protože věci jdou tak, jak mají – se rodina rozšířila. Strýc Nino si vychovával ještě dalšího sirotka o pár let mladšího než on: Denise. Byl to prvorozený syn

rodiny Saleových, ze starého rodu Ponenteových, kteří byli mezi prvními deportovanými do Nové Ostie z okrajových čtvrtí Říma. Byl to podivný blázen. V šestnácti letech rozřízl perem obličej profesorovi, který si dovolil připomenout ve třídě cikánský původ rodiny.

Denis se oženil se ženou pocházející z rodiny Anacletiů, pánů východního Říma. Manželství trvalo krátce vzhledem k tomu, že ta chuděra skončila po nárazu Mercedesu SLK do stromu.

Klid její duši!

Nicméně Adamiové, Saleové, Anacletiové – ti nebyli vůbec špatní. Mistrovské dílo strýce Nina. Tři rodiny a polovina Říma v kapse. Od východu k západu. Appio, Tuscolano, Cinecittà, Quadraro, Mandrione, Casilino na jedné straně. Eur, Axa, Infernetto, Casalpalocco a Ostia na straně druhé. Dvacet osm kilometrů prstencového spojení, které vypadalo jako koruna nějaké královny. Jistě, strýc si to nemohl vychutnat až do konce. Byl už pět let v base. Zločinecká organizace a obchodování s omamnými látkami. Ale mohl být klidný. Teď to měl pod kontrolou on, Osmička.

Teď byl šéfem on. A proto Kudla skončil.

Byl na místě schůzky za méně než čtvrt hodinu. Hummer míjel napravo starou Ostii a velká parkoviště multikina *Extreme*, jednoho z prvních obchodů strýce Nina. Minul odbočku k přístavu ve Fiumicinu, kde se nalodovalo na Sardinii. Na kruhovém objezdu letiště *Leonardo da Vinci* za čerpací stanicí Shell zatočil doprava a jel po vedlejší ulici, která vedla podél startovací dráhy R1.

Borovice u pláže Coccia di Morto se před ním objevily jako divadelní kulisy. Vzadu tma. Vpředu tma. Jen malá červená světýlka startovací dráhy a sítě oplocení ukazovaly, kde se nachází. Tohle místo mu ukázal jeho otec, když byl dítě. Ve skutečnosti je to jediná dětská vzpomínka, kterou si uchoval. Chodili sem spolu při západu slunce s vylepšeným tranzistorákem a naladovali se na frekvence kontrolní věže. Poslouchali rozhovory mezi věží a vzlétajícími a přistávajícími letadly. Mohli zjistit, odkud kdo přiletá a kam kdo odlétá. Pěkné časy. Pak Libano tátu od-

rovnal a on se nízké frekvence naučil používat pro odposlouchání policie.

Náhle zastavil. Kudlův Smart byl zaparkován se zhasnutými světly na malém plácku asi dvě stě metrů uvnitř lesíka, v úrovni zatačky, kde se stáčela cesta k moři. Přiblížil se. Vystoupil z Hummeru a šel dál pěšky. Kudla zůstal sedět za volantem, se stočeným okýnkem. Osmička se opřel velkýma rukama o kapotu Smartu.

„Tak Kudlo, říkali mi, že točíš ve velkém, ale vidím, že pořád jezdíš v tomhle podělaném autě.“

„Nechci ztrácet čas. Hlavně ne s tebou. Co chceš?“

„Nevíš, co chci? Vždyť jsi tak chytrý, Kudlo. Jak je to s tím příkázáním? Nepokradeš...“

„Žena bližního svého. Ale ty nechceš mluvit o ženách. Víím, že se k tobě pan poslanec přišel vyplakat. Už jsem s tvými lidmi mluvil. A teď ti zopakují, co jsem jim řekl: nemám ti co říct. Malgradi je teď moje záležitost. A jestli chceš vědět, proč, zeptej se toho sráče, který ti to, jak se vsadím, neřekl.“

„A proč mi to teda nevysvětlíš ty?“

„Umřela mu jedna šlapka pod rukama. A já jsem udělal velký úklid. Stačí ti to jako vysvětlení? Vydělal jsem si to, rozumíš? A teď je to moje záležitost.“

Byla to otázka vteřin. Osmička zvedl pravou ruku ze střechy Smartu, vsunul ji okýnkem dovnitř a chytil Kudlu za vlasy ve výšce zátylku. Necítil ani velký odpor. Dopředu a dozadu. Dopředu a dozadu. Rozbíljel Kudlovu tvář o volant, až ji úplně rozdrtil. Pak vytáhl tělo z auta.

„Podívejme, jaký pěkný meloun jsme otevřeli.“

Dovlekl ho až k jedné borovici. A začal znovu. Dopředu a dozadu. Dopředu a dozadu. Mlátil tou hlavou, teď už rozdrčenou na kaši, proti kmeni stromu.

Uběhlo možná pět minut. Sledoval teď dráhu R1. Zhluboka vdechl noční vzduch, který byl cítit mořem a petrolejem. Vrátil se k Hummeru a pořádně si šňupnul. Proniklo mu to až do mozku. A teprve pak zmáčkl elektrické ovládání kufru a vytáhl z něj pětilitrový kanystr.

Je potřeba být prozíravý. Nikdy nejezdit bez náhradního benzínu.

Pak vrátil tělo Kudly na místo řidiče, polil všechno benzínem a zapálil. Rychle zařadil zpátečku, zatímco se Smart a jeho řidič měnili v ohnivou kouli.

„Šťastnou cestu, Kudlo. Máš pravdu. Já a ty už si nemáme co říct.“

IV.

Podplukovník speciální operační jednotky karabiníků Marco Malatesta, který stál pod přístřeškem na prvním nástupišti nádraží Tiburtina, uhasil nedopalek x-té cigarety podrážkou zelených tenisek. Převzal velení protikriminálního oddílu teprve před dvěma týdny a už dva týdny zase kouří svoje lehké kamelky, čímž zahodil tři roky nelehké abstinence. Pomalu si masíroval pravý spánek malými krouživými pohyby. Stará jizva zběsile pulzovala. To se stávalo vždycky před akcí.

Marco vložil ruce do hlubokých kapes motorkářské bundy, která výborně skrývala pistoli Beretta 92 FS. Přejel prstem po smartphonu. Po chvíli se přes celý displej rozsvítila identifikační fotografie.

Gennaro Sapone.

Bezejmenná tvář úředníka. Byl to jeden z nejhorších zabijáků z neapolské Scampie. Posledního nešťastníka poslal do kyttek jedinou ranou do týla, ale byl to „omyl“, jednalo se jen o dělníka, který se vracel domů a kterého si spletl se šéfem oblasti. Od té chvíle Sapone zmizel. Hledali ho lidé ze čtvrti. Hledal ho stát, tedy on, Marco. A teď, jestli bylo udání skutečné, se hon chýlil ke konci. Na tomhle nástupišti.

Byla to první opravdová operace od doby, kdy ho Emanuele Thierry de Roche, generální velitel speciální jednotky, povolal na místo, vrátil ho zpět do jeho Říma po jedenácti letech putování s diplomatickými misemi MSU, Multinational Special Unit. Znali se celý život, on a Thierry. A Marco, který byl Emanuelovi vděčný za hodně, možná za všechno, ani vlastně nechápal, proč se z nich stali přátelé. Byli tak odlišní. Thierry byl vysoký, hubený, formální, poslední potomek Luciena Bonaparteho, prince z Canina, pravnuke Napoleona Bonaparteho. A vedle něj Marco, který po celý život zůstane Talentiho klukem. Možná proto, že o jedné věci

smýšleli stejně: Řím musí být zachráněn. A to hlavně před sebou samým.

Malatesta se podíval na hodinky a tabuli s příjezdy. Dvacet tři. Ještě pět minut a meziregionální vlak z Neapole mu doručí toho řezníka na útěku. Koutkem oka naposledy zkontroloval pozici svých mužů na nástupišti. Falešný vlakvedoucí vpředu na nástupišti. Metař na konci. A uprostřed pojízdný prodejce rachotil s košem s nápoji. Díky bohu tu nebyli další lidé, kteří by komplikovali akci.

Světla přijíždějící lokomotivy náhle prorazila tmu, zatímco amplion upozorňoval, aby lidé zůstali za žlutou čarou. Malatesta opět vsunul pravou ruku do bundy, odjistil zbraň a držel pevně pažbu v pěsti.

Vlak se s pískotem zastavil. Dveře se rozevřely. V pachu z brzd z nich vystupovali různí určení lidé. Mnoho lidí.

Kde je Sapone?

Malatesta znal dobře tento pocit. Adrenalin stoupal. Ale po bijákovi ani stopy.

K čertu, pomyslel si pocitem vzteku, obrátil se zády k vagonům a zkoumal pohledem vstup k pojízdným schodům.

A v tom okamžiku Sapone vystoupil.

Marco to pochopil podle zvuku dvou ran z pistole ráže 38, které vystřelily naslepo ze zbraně, kterou Neapolitán držel v pravé ruce, a kterým krátce předcházela křik jedné mladé matky. To zvíře jí vytrhlo z ruky její dcerku.

Sapone je odhalil.

Malatestovi muži se skryli za sloupy, které podpíraly přístřešek, mířili zbraněmi a přikazovali, aby se vzdal.

„Policie! Policie! Zahod'te zbraň!“

Sapone namířil pistoli na hlavu malé rukojmí.

„Pojd'te sem, podělaný fízlové. Pojd'te, jestli máte odvahu!“

Dívka plakala, matka křičela. Další cestující se snažili rychle zmizet. Byla to patová situace.

„Chci auto!“ oznámil zločinec. „Nebo tomu dítěti vystřelím mozek!“

Rozkaz zněl v takových případech jasně a neodvolatelně. Bylo nutné ustoupit. Za jakoukoli cenu zabránit zranění civilistů.